

LEKE

Onları çok özliyorum. Geriye dönüp o anı bir daha yaşamak istiyorum. Bekliyorum onları, her an, her dakika gözümde tütüyorlar. Ama bana çok yanlış yaptılar, bu yaptıklarını hiç unutmayacağım ve onları hiç affetmeyeceğim. Annem, babam beni bırakıp gittiler. Neden ben? Şu nalet olası İstanbul bu kadar mı acımasız? Bu kadar mı insafsız? Peki Allah'ım neden beni ailemden ayırdın? Neden onlarla beraber beni de yanına almadın? Hâlâ acı çekiyorum, günden güne sanki ağzımdan kan boşalıyor. Hatta bir keresinde, masama konan kelebeğe "Ben senin yerine, sen de benim yerime geçmek ister misin? " sorusunu sormuştum. Ardından uçup gitmişti minik kelebek. Yani anlıyor musunuz artık yaşamak istemiyorum. Çünkü kan kokuyor her taraf ve kan kokusu artık beni sarhoş ediyor. Arkalarından kalan tek şey, bir çerçeveye sıkıştırılmış narin yüzleri. Onlara bakıp bakıp ağlıyorum. Neden mi?

Babam bir öğretmendi ve İzmir'de yaşıyorduk. Birgün babamın tayini İstanbul'a çıkmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse çok sevinmiştik. Çünkü bundan 5 sene önce de İstanbul'dan İzmir'e gelmiştik. Hazırlıklarımızı yapmıştık ve yola çıktık. Hiç mola vermeden uzun bir yolculuk yaptık. İstanbul'un içine girmiştik.

Her şey yolunda idi. Arabamızda güle oynaya gidiyorduk. Ta ki o an gelene kadar. Ben arka koltuktaydım. Birden araba sağ-sol yapıp sallandı ve takla atmaya başladık.

Annemin çılgılığı hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. Bayılıp ayrılmışım. Ve gördüğüm tek şey kandı. Benim üstüm başım. Yattığım zemin, yollar, her taraf kan doluydu.

Konuşamıyordum, boğazımda sanki kan birikmiş gibiydi. Sonra beni tutup kaldırdılar ve ambulansa koydular. Ambulansın siren sesleri kulağımı patlatacak gibiydi.

Başımda beyaz önlüklü iki bayan vardı. Onlara baktığımda telaş içinde kolumla ilgileniyorlardı. Ama bir sorun vardı. Sağ kolum sanki yoktu. Hissetmiyordum kolumu. Dilimden bir kelime bile çıkmıyordu. Hastaneye götürdüler ve bir süre ameliyatta kalmışım. Ameliyattan çıktığım zaman kendimdeydim. Burnuma gelen pis hastane kokusundan oldum olası nefret ediyordum. Bir an gözüme bir şey eksik geldi. Hani inanamazsın ya. Hani ağlamak istersin ya. Hani isyan etmen gerekir ya. İşte öyle bir durumdu bu. Sağ kolum yoktu. Evet, evet bildiğin yok olmuştu. Çok ağladım, bağıra bağıra ağladım. Yemin ediyorum bir gram canım acımıyordu ama içim yanıyordu. Çaresizlikten yanıyordu. Çünkü özellikle sağ kolum, benim ekmek teknedi. Ben, karikatüristtim. Bir ay önce ilk karikatürlerim Türkiye'nin önemli bir dergisinde yayınlanmıştı. Artık önüm açılmıştı. Ama önüme bir engelin çıkacağı hiç aklıma gelmemişti.

O günü her an hatırlıyorum. Unutmak istemiyorum ama olmuyor, çünkü onları hiç unutamam. Duvarıma resimlerimi astım. Her an onlara bakıyorum ve ağlıyorum. Evet erkek adamım ama ağlıyorum, evet erkek adamım ama içim hâlâ yanıyor ve o olayın etkisindeyim hâlâ. Biliyor musunuz anne ve baba sevgisi yüzünden, 2. sevdiğim kadın hiç olmadı. Annemden sonra başka hiçbir kadını sevedim. Evet, belki ana kuzusuydum ama anneme de ihanet edemezdim. Onu aldatamazdım, ondan başkasını sevemezdim. Babamın öğrencisiydim ben. Evet, belki arkadaşlarım beni sevmiyordu, babası öğretmen ya artık sırtı yere gelmez diyorlardı. Ama babama ihanet edemezdim. Onu yarı yolda bırakamazdım, o nerde ise ben hep onun yanında olmalıydım. Ama o gün hem annemden hem de babamdan ömür boyu bir daha birbirimizi görmemek üzere ayrıldık. Bu benim için dinmeyecek bir acı olabilir ama annem ve babam orda benim hasretimi biraz da olsun dindirecek benden bir parçaya sahip. Kolum. Benim için değeri büyük olan kolum, elim, çok kişi tarafından sihirli gözüken parmaklarım onların yanında. Ama burada beni düşünen yok! Ben artık kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmeliyim. Öne eğik başımı yukarı kaldırarak kararlı hareketler yapmalıydım. Ama bu benim için hiç kolay olmayacaktı.

Bu sabah uyandığımda takvim yaprakları, kaza anından tam bir yıl sonrasını yani 19 Ocak 2011'i gösteriyordu. Yine her zamanki gibi gözlerim annem ve babamın resimlerine kayıyordu. Evet, inanması güç ama ben tam bir senedir bu acıyı çekiyorum. Bir senedir benim annem ve babam yok. Bir senedir benim kolum yok. Bir senedir ben eksik bedenimle yaşadım. Bir senedir annem ve babam beni okula uğurlamadı. Bir senedir hiç arkadaşım olmadı. Bir senedir karanlık gördüm her yeri. Ve en önemlisi bir senedir ben bu bir senenin geçmesini bekliyordum. Çünkü her gün bana acı veriyordu. Ama bu bir senenin hiçbir faydası olmadı bana, çünkü ben dün gibi hatırlıyorum. Çünkü ben dün her şeyimi kaybetmiş gibiyim.

Masamın üstünde duran bisküviden bir tane alıp ağzıma attım ve dış kapıya yöneldim. Ayakkabılarımı giyip yola koyuldum. Her zaman yaptığım gibi bu sabah da gittiğim istikamet aynı idi. Yine boş

gözlerle bana bakan insanların önünden geçerken selam vermeden yoluma devam ettim. Sokaklar bana her zaman yabancı geliyordu. Aslında bu İstanbul bana çok yabancı gibi. On dakika kadar yol yürüdükten sonra, varmıştım ulaşmak istediğim yere. Cebimden selpak çıkardım ve her günkü gibi temizledim güzelce mermerleri. Evet, annem ve babamın mezarına gelmiştim. Her gün onları ziyaret etmiştim 1 sene boyunca. Ama bugün bir başka geldi bana. Ne bileğim tuhaf bir gündü. Bugün sanki hayatıma ikinci bir engel çıkacak gibi sıkıntı vardı içimde. Muhabbet ettim annem ve babamla. Bugünkü muhabbet uzun sürmüştü. Nerde ise hava kararacaktı. Artık eve dönmeliydim. Ve hoşça kal diyip yola koyuldum. Eve giderken sürekli durup, durup arkama baktım. Şüpheleniyordum hayatımdan. Hayırlısı diyip yoluma devam ediyordum. Sonunda eve varmıştım. Oturdum koltuğa düşündüm. Hep düşündüm, çok düşündüm. Bugün farklı bir gündü. Bu akşam farklı geçecekti.

Mutfağa gittim bir bardak su içmek için. Suyumu kana kana içtim. Karnımda epey bir acıkmıştı. Dünden kalan yemeği ocağa koydum ısıtmak için. Ben de içeri geçtim. Odama adımımı atar atmaz annem ve babama baktım. Bembeyaz duvarda sadece annem ve babamın resmi vardı. Evet dediğim gibi sadece 1 çerçeve vardı. Ama o an bir leke vardı duvarda ufacık siyah bir leke. Parmağımla onu çıkarmak istedim, çıkmadı. Bardağın dibindeki suyla silmeye çalıştım yine olmadı. Silmeye çok uğraştım. Belki ufacık bir leke idi ama hayatımı kirletmesini istemiyordum o lekenin. Gittim mutfağa, dolapta yarım votka vardı. Bir peçeteye biraz döküp lekeyi silmeye çalıştım. Ama olmadı. Lanet olası leke çıkmıyordu. Birşey fark ettim, inanamıyordum. Leke git gide büyüyordu. Evet, şaşkındım, tırnaklarımla kazımaya başladım duvarı. Kan boşalıyordu parmaklarımdan. Ve ben çok sinirliydim, haykırıyordum, çığlık çığlığa. Delirmiş gibiydim. O leke daha da çok büyüyordu. Kafamı duvarlara, masaya vuruyordum. Minicik bir lekeyi çıkarayım derken, duvar kan olmuştu ve simsiyah koca bir leke oluşmuştu. Pişmandım belki de ama bu durum beni çok rahatsız ediyordu. Çaresiz bir şekilde yere yığıldım. Gözlerim hafif bayıktı. Bulanık görüyordum. O siyah lekeye kilitlenmişim. Lekeye bakınca onları görüyordum. Kan görüyordum, annemi, babamı, çaresizliği görüyordum. Ağlıyordum ulan ağlıyordum. Bu 20 yaşındaki delikanlı hüngür hüngür ağlıyordu. Leke beni içine çeker gibiydi. Annemin haykırışı, babamın direnişi göz önümdeydi. Yani anlatamam belki ama o an başkaydı. Artık vakit gelmiş gibiydi, öldüm dedim, çaresizce öldüm dedim yani. Ve ses duydum kapı çalıyordu. Dışarıda sanırım itfaiye sirenleri çalıyordu. Odama adamlar girdi beni yerden kucaklayıp kaldırdılar, her taraf dumandı. Leke kaybolmuştu. İnanır mısınız lanet olası leke yok oldu. Beni evden çıkardılar ve hastaneye götürdüler.

25 Ocak 2011, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi.

O gün, ocağa koyduğum yemek yanmış ve yangın çıkmıştı. Benim de beynimde hasar meydana gelmiş ve hastaneye götürdüler beni. Şimdi "Deli" diyorlar bana ve artık burada yaşamımı sürdüreceğim. Her ne kadar bana deli demeyip, psikolojik sorunun var deseler de ben deli olduğumu biliyordum. Çünkü o gün delirdiğimi hissettim. Yangında tüm ev yanmış. Annem ve babamın resimleri de tabi. Ama artık onları aramıyordum, artık yeni yaşam başladı bana. Çocuk gibiydim, doktorlara salak salak sınıtıyordum.

Ve bir sürü arkadaşım olmuştu. Hepsi benim gibi "Deli" idi. Ömür boyu bembeyaz duvarların içinde yaşamaya mecbur kaldım. Anne ve baba sizi en sonunda unuttum.

Siz kül oldunuz. . .

"Eğer psikolojik olarak hayattan kopmuşsanız, siz yaşayan biri değilsinizdir. ",
S. SAKMEN

Serkan SAKMEN
05353801398
tikorehber34 @ hotmail.com